

Rendhagyó konzílium

Az AMEGA beszélgetőpartnere: Dr. Medgyasszay Balázs

a Farkasgyepői Tüdőgyógyintézet főigazgató főorvosa

– **Főorvos Úr, mi vitte az orvosi pályára?**

– Mi igazi orvosfamilia vagyunk. Édesanyám megyei főorvos volt, és amióta az eszemet tudom, azt láttam, hogy neki mindene az egészségügy, és ez átragadt rám. A nővérem és a sógorom is orvos – ez nálunk amolyan eleve elrendelésnek számított. Az egyetlen „normális” ember a családban agrármérnök édesapám volt.

A szüleim szerettek volna lebeszélni az orvosi egyetemről, de ez visszafelé sült el, és csak azt váltotta ki, hogy még inkább oda kíváncsozok.

– **Milyen meghatározó emlékei vannak az egyetemi évekből?**

– 1995-ben végeztem Pécsen. Az első emlék a második anatómiai gyakorlat rögtön első évben. *Flerkó Béla*, az anatómia professzora bejárt

a gyakorlatokra, és számon kérte az éppen tanított anyagot. A magasságomból adódóan ülve is kimagaslottam a többiek közül, és a legelső gyakorlaton, amikor háttal ültem, és a lehető legjobban igyekeztem összehúzni magam, *Flerkó* professzor rátette a vállamra a kezét, és megkérdezte, hogy hívnak.

Ezt még valahogy kinyögtem, de sajnos mást is kérdezett, és abban a pillanatban azt sem tudtam, hogy a clavicula az ember része. A következő órán már néven szólított... Mindannyiunk nevét megjegyezte, persze ez csak részben oka annak a mély tiszteletnek, ami a személyét övezte.

Rengeteg emlék van, szép évek voltak.

– **Milyenek voltak a pályakezdés évei?**

– Veszprémben kezdtem a belgyógyászati osztályon, ahol szerencsés voltam, mert igen kiváló emberek között dolgozhattam. Ilyen volt *Rednik András* osztályvezető főorvos, akiben kiváló belgyógyászt és kiváló embert ismerhettem meg, és ugyanezt mondhatom el *Somlai Gézaról* is. Két hihetetlen tudású ember, igazi polihisztorok, akik őszinte alázattal viseltettek a szakma iránt és készséggel adták át tudásukat.

– **Mi terelte a tüdőgyógyászat irányába?**

– A véletlen. A belgyógyászat szakvizsgát önmagában kevésnek éreztem, azonban azokból a szubspecialitásokból, amik a veszprémi belgyógyászati osztályon elérhetőek voltak, vagy nagyon sokan voltak már, vagy nem igazán érintettek meg. Egy olyan szakmát kellett keresnem, ami a megyei kórházban nem volt. Két lehetőség adódott: az infektológia és a tüdőgyógyászat. Az infektológiához nem volt a környéken akkreditált hely, én meg nem akartam két évre elmenni Budapestre, és így maradt a tüdőgyógyászat.

– **Egyből Farkasgyepűre került?**

– Nem, én az ígéreteimet betartó ember vagyok, és Veszprémben megígértem, hogy vissza-

megyek. Vissza is mentem a belgyógyászatra, de ott akkor nem volt perspektívája a tüdőgyógyászatnak, ráadásul azon a belgyógyászati osztályon a korábban vonzó részek addigra, amikor visszamentem, már nem voltak annyira vonzóak.

Farkasgyepűn viszont kaptam egy igen nagy feladatot. Az első dolgom az volt, hogy egy 40 ágyas osztályon csináljak légzésrehabilitációt, ami teljesen új dolog volt. Vonzott a feladat, de még jobban vonzott Somlai Géza személye.

– Volt lehetősége külföldön is körülnézni a rehabilitáció témakörében?

– Nem, de nekem nem is volt ilyen igényem. Magyarországon kellett körülnéznie, és meg kellett tanulnom a légzésrehabilitációt, mert Farkasgyepűn korábban nem volt ilyen tevékenység. Kaptam hozzá pénzt, paripát, fegyvert, fölvehettem annyi embert, ahányat csak akartam, és sikerült összehoznom egy nagyon tehetséges csapatot. Az eredményeink magukért beszélnek.

– Milyennek látja a tüdőgyógyászat helyét az orvosi szakmák hierarchiájában?

– Nagyon a végén vagyunk a sornak, legalábbis nem a méltó helyen. Kezdő belgyógyász szakorvosként hitetlenkedve láttam, hogy a tüdőgyógyászat milyen szép, szerteágazó szakma, amiben ott van az onkológia, az infektológia, a rehabilitáció, az alvási diagnosztika, a belgyógyászat jó része, a bronchológia, az invazív beavatkozások lehetősége – és mindent csinálhatsz. Egy egész más oldal a kiterjedt ambuláns hálózat, a tüdőgondozó.

A szakma nem ismert, „rosszul menedzseli” magát, már az egyetemi oktatásban sem kap elég hangsúlyt.

– A szakma helyzetéről a „diagnózist” sokan felállítják, de „terápiát” nemigen tudnak javasolni.

– Nyilván már az egyetemi oktatásban is sokkal jobban jelen kellene lennie a tüdőgyógyászatnak, és a szakorvosképzésben is nagyobb hangsúlyt kellene kapnunk. Egy belgyógyász

szakorvosjelöltnek például két hónapot kell eltöltenie tüdőgyógyászati osztályon, míg a tüdőgyógyász szakorvosjelölt két évet tölt el belgyógyászati osztályon. Az arányokon talán lehetne javítani. Sokszor megtörténik, hogy tehetséges fiatal tüdőgyógyász-jelölt kollégákat más szakmák elcsábítanak, de a mi intézetünkben ez szerencsére nem jellemző.

Nekem inkább azért kell lobbiznom, hogy innen ne kelljen olyan hosszú időre elmenniük a kollégáknak, eközben nekünk nagyon jó, hogy egy-két hónapra kijönnék a veszprémi belgyógyászok, és megismernek bennünket. Ennyi idő alatt ugyan

nem nagyon lehet csinálni semmit, de legalább beleszokolnak az itteni dolgokba.

– Mire a legbüszkébb az eddigi eredményei közül?

– Arra, hogy Farkasgyepűn ilyen felkészült, erős, eredményes csapattal tudok együtt dolgozni. Valóban úgy érezhetem magam, hogy csapat áll mögöttem, az intézetet nem a falak, hanem a dolgozók jelentik. Meg tudunk maradni – még ezekben a nehéz időkben is – ember- és betegközpontú kórháznak. Ez nagy dolog. Köszönet érte valamennyi munkatársamnak.

– Említette, hogy nagyon jó csapatot hozott itt össze.

– Igen, Farkasgyepűn nagyon fiatal orvosgárda van, csupa szakorvossal. Tényleg fiatalok, a nyugdíjkorhatár messze van, és ez ritkaságnak számít ma a hazai tüdőgyógyász szakmában. Ez egy jó hangulatú intézet, beleértve az igazgatást, beleértve a nővérgárdát, a szakasszisztensgárdát, akik mind jól képzettek. Nagyon lényeges, hogy itt nem segédnővérrel van feltupíroz-

A tüdőgyógyászat érdekes szakma és lehetne jövője. Nem tudom, hogy van-e, nem tudom merre megy, de azt tudom – és ezt nagyon komolyan mondom –, hogy lehetne jövője.

va a létszám, hanem szakápolókkal maximális létszámban, ami ugyan egyúttal a minimális létszám is, ami szükséges. De hát az intézetet gazdaságosan kell vezetni, ami nekünk sikerül is, és ez is komoly eredmény – sajnos ez ma már eredménynek számít.

– **Milyen tervei vannak a közeljövőben?**

– Folyamatban van egy pályázatunk, amivel egy teljesen új orvos-diagnosztikai épületet építenénk fel. Ez a pályázat az épületre vonatkozik, hiszen a gép-műszerparkunk magyar viszonylatban korszerű, persze folyamatosan fejlesztésre szorul. Ez egy nagy terv. Az elmúlt évben alakítottunk ki egy alváslabort, az akkreditációja most van folyamatban.

Egy szakintézet vezetőjeként manapság az elsődleges cél: életben maradni. Január 1-jén államosítottak bennünket, most ezt tanuljuk.

– **Van alapja az előbbi aggodalomnak?**

– Országosan nagy problémák vannak az egészségügyben, a tüdőgyógyászatban. Bár minket egyelőre ezek nem értek el, de ki tudja, meddig tart ez az állapot. A rendkívül gyorsan változó külső körülményekre egy kis egyszakmás kórház könnyebben reagál, de mindennek megvannak

a határai. A legfőbb erényünk az egységességünk, amíg ez megmarad, hazai viszonylatban stabil a helyzetünk.

– **Mivel tölti a szabadidejét?**

– Szabadidőm gyakorlatilag alig van, azt igyekszem otthon tölteni. Imádom a sportot, gyermekkoromban ha nem úztem akkor olvastam, néztem. Mára maradt az amerikai football. Nem igazán hagyok ki meccset, ami miatt nehezen indul a hét, mivel a közvetítések vasárnap és hétfő éjjel vannak...

Ha lehet olvasok, de szívesen járok moziba, színházba is.

– **Mit üzenne a fiatal tüdőgyógyászoknak?**

– Ez egy jó szakma, szép szakma, és aki tüdőgyógyász lesz, az jól választ. Én nehezen váltó ember vagyok, és amikor kijöttem Veszprémből, akkor nagyon szorongtam ettől, de jól döntöttem.

Érdekes szakma és lehetne jövője. Nem tudom, hogy van-e, nem tudom merre megy, de azt tudom – és ezt nagyon komolyan mondom –, hogy lehetne jövője. Szép szakma, jól választottak – remélem, hogy jól választottak. ■